

Daar versta ik de jongens niet

Het besef dat er echt iets aan mijn oren gedaan moet worden, komt rond mijn zestiende jaar. Ik wil dat er een oorarts naar kijkt en mijn ouders stemmen er mee in. Een afspraak volgt met dokter Marres, een arts in het Heilig Hartziekenhuis in Boxmeer.

Het bericht dat na de gehoortest volgt, is geen goed bericht.

‘Meisje, wat hoor jij weinig. Je hoort nooit vogeltjes, hè? Het is nodig dat je hoorapparaatjes krijgt.’

Gehoorapparaatjes? Dat wil ik niet! Ik ga toch niet met van die stomme dingen op mijn hoofd rondlopen! Dan ziet iedereen dat er iets mis is met me. En wat die vogeltjes betreft, wat kan het mij schelen dat die geluiden maken, hij moet er gewoon wat aan dóén.

Over gehoorapparaten wil ik niet praten. En moeder stemt zwijgend toe. Zolang ik er niet over begin, hoeft zij er niet met mij over te praten.

Ondanks dat ik probeer om zoveel mogelijk te doen alsof het niet zo’n groot probleem is, word ik er steeds vaker mee geconfronteerd. Mijn vriendinnen krijgen vriendjes en ik ga het contact met jongens soms liever uit de weg.

Eens per maand is er bij ons in het dorp op zondag bal. In ca-

fé-zaal De Zandpoort. Ze komen van heinde en verre naar deze dansavonden toe. Zelf ga ik altijd met Ineke. Soms dragen we dezelfde kleren, door ons zelf gemaakt. Jongens van buiten ons dorp denken dan dat we zussen zijn en wij maken ze niet wijzer.

We houden allebei van dansen en de jongens weten ons daarom wel te vinden, we worden veel gevraagd. Dat ik de muziek niet hoor, is geen probleem. Door mijn gevoel voor ritme komen de bewegingen vanzelf. En zolang mijn danspartner zijn gezicht naar mij toe gericht houdt, is mijn doofheid ook geen belemmering voor een gesprekje. Ik zie immers wat er gezegd wordt.

Een afspraakje voor een wandeling na afloop van het bal, wordt een heel ander verhaal. Een jongen zoekt met een meisje aan zijn hand immers niet naar verlichte straten. Zo blijft de donkere Maasstraat, achter de danszaal, op deze avonden een drukbezochte plek, maar niet voor mij. Daar versta ik de jongens niet en dat hoeft niemand te weten.

*Als stilte zwijgt
en eenzaam trilt
verlies ik mijzelf
achter donkere muren
van gedroomde
ongehoorde
woorden.*

Mijn gehoor wordt slechter en slechter. Ik ben inmiddels 18 jaar oud en, al is het met lood in de schoenen, ik ga toch weer eens naar de oorarts. Ik wil zo graag gewoon horen.

Weer worden er allerlei onderzoeken gedaan. Het eind van het verhaal is dat ik capituleer: toch maar die gehoorapparaten. Op een

goede dag staat er een charmante, knappe jongeman aan de deur: de audicien-vertegenwoordiger.

Ik vind hem aardig en hij doet enorm zijn best. Uit zijn koffer vol apparatjes komen er twee die ik een maand lang mag uitproberen. Als niemand tijdens die periode van proef-luisteren maar ziet dat ik die lelijke hangers achter mijn oren heb!

Regelmatig kijk ik in de spiegel, drapeer mijn haren er overheen en durf mijn hoofd bijna niet te bewegen, want niemand mag zien dat ik hoorapparaten draag. Het ergste van alles is dat ik, met die ondingen, nog veel minder versta. Ik krijg hoofdpijn van het vervormde, lawaaiige geluid en als de maand voorbij is, verdwijnen de apparaten terug in het koffertje van de aardige vertegenwoordiger. Ondertussen wordt me steeds duidelijker dat ik mijn doofheid niet langer als een geheim moet beschouwen. Ik moet erover praten. Dat is lastig. Ik kan het niet zonder in huilen uit te barsten, zodat niemand in mijn omgeving uit zichzelf erover begint.

